

35

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΚΙΣΤΕΜΕΚΕΡΣ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Δράμα Μονέπρακτο)

ΕΚΕΙΝΟΣ Γλύπτης με πολύ καλλιτεχνική ψυχή, στην ηλικία δέου οι άνδρες αγαπούν κάποτε με το μεγαλύτερο πάθος.

ΕΚΕΙΝΗ Μία κοπέτα που ζει μόνον για τον έρωτα, χωρίς όμως να την ενδιαφέρει και πολύ παύ τον βρίσκει.

(Νύχτα, στο σπίτι του γλύπτου. Έργαστήριο βυθισμένο σ' ένα μυστηριώδες και ελαφρώς φαντασμογορικό σκίφρος. Ο γλύπτης είνε ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι. Έξαφνα σηκώνεται άνηστος, νευρικός και βηματίζει στο δωμάτιο. Έξαφνα σημάίνει το έγκρημ. Αυτό τον κάνει ακόμη νευρικότερο. Πατά με μια τρομερά νευρική κίνηση το ταγέρο του και αρχίζει να μονολογεί:

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Η αγάριστ!... 'Η αβιλότημ!... 'Η ώρα πέρασε!... Δέ θάρθ!... (Σαναπέφτε στο κρεβάτι του, αλλά ένα ξαφνικό χτύπημα του τηλεφώνου τον κάνει να πεταχτή). Ποός ξέρει τι φευτιά πάλι θά μου πη για να δικαιολογηθί που δέν θάρθ! (Ασπάζει τό άκουστικό, ξαρνίζεταί όμως και αρχίζειτα πιδ πολύ που άκουει ξένη φωνή). Μά όχι, κυρία, μά όχι κυρία. κάποτε λάθος δέν είμαι έγω αυτός που ζητάτε. Αφήστε με ήσυχο... (Κρεμά με θυμό τό άκουστικό. Σέ λίγο όμως ξαναπετιέται και ζητάει στο τηλέφωνο κάποιον διεύθυνση): 'Εμπρός... εμπρός... ποός είνε;... τό πρακτορείον Μπουνά;... Μπουνά είσθε οίς; 'Εχετε τίποτε νέο για την υπόθεσι που σάς ανέθεσα; Την παρακολουθήσατε την κυρία;... Πώς είπατε;... την είδατε στο 'Αμπασαντέρ' με τον συνοδό της; Δέν ξέρετε ακόμη τ' όνομά του; Καλά, καλά.

— Την πήγε στο σπίτι της είπατε;...
— Και την περιμενε κάτω στο αυτοκίνητο; Καλά, συνεχίστε, λέγετε...
— Πήγαν μαζί στο Λάος της Βουλώνης; Και έκαμαν τό γύρο της λίμνης; Τό ξέρω, τό ξέρω... Τό συνηθίζε πάντοτε σίς αρχές των έρωτων της...
— ... Και έπειτα; 'Εγεμάτισαν μαζί και πήγαν στο θέατρο; Τί λέτε; Πώς;... Τόν άφησε στο σπίτι του; Όποτε δέν άνέηρκε μαζί του;... Αυτό είνε όλα;
— Πώς;... Τί είπατε;... Δέν είνε φίλη του;... Για να σάς πώ, φίλε μου Μπουνά, όλα κι' όλα, δέν θέλω να με κοροιδέουν! 'Επήγαν μαζί περίπατο, έφαγαν μαζί, έπήγαν μαζί στο θέατρο, και δέν είνε φίλη του!... (Μόλις συγκρατώντας τό θυμό του): Διαλέξατε πολύ άσχημη στιγμή, φίλε μου, για να γελάσετε εις βάρος μου... (Ένας κρότος στον δρόμο τό διακόπτει άποτόμως και τον κάνει να γυρίση τό πρόσωπό του προς τό παράθυρο.): Μιά στιγμή, μή φεύγετε άπ' τό τηλέφωνο... (Τρέχει στο παράθυρο, κντάνει έξω και επιστρέφει γρήγορα στο τηλέφωνο): Μπουνά, άκούς;... Είνε εκείνη!... 'Ηρθε!... 'Α!... Έχει μεγάλη άνάδεια!... Δέν ξέρει τι την περιμένει... Ω, όχι αυτό που φαντάζεστε, ηουχάστε... Χέρια γλύπτου δέν μπορούν να κάνουν τέτοιο πράμα... 'Ορβούα, Μπουνά!

(Διακόπτει την τηλεφωνική συνενοήσι, οίχνει προς την πόρτα τό φώς ενός προβολέως και κρύβεται στο σκοτάδι. Μπαίνει εκείνη με τωναλέτα νυχτερινή. Θαμπωμένη άπ' τό φώς, μένει μία στιγμή άκίνητη, και κατόπιν αρχίζει να προχωρή ψηλαφητά...)

ΕΚΕΙΝΗ.— Καλησπέρα, αγάπη μου... 'Αργησα, δέν είνε έτοι; Καλησπέρα, αγάπη μου!... Μά που είσαι λοιπόν; (Σιωπή). Τί άνόητες φάρσες είνε πάλιν αυτές; Με άπαλλάσσεις σέ παρακαλώ πολύ άπ' αυτή τή φωταγία; Στραβώθηκα!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— 'Αμέσως, άφο τό θέλεις!

(Μπαίνει άποτόμως στην φωτεινή άκτίνα και στέκεται μπροστά της όρθός).

ΕΚΕΙΝΗ (χαϊδευτικά).— Μά τι έκανες λοιπόν εκεί μέσα στο σκοτάδι;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Σέ περιμένα. Περιμένα την αγάπη μου. Είνε όχτώ μέρες τώρα που σέ περιμένο...

ΕΚΕΙΝΗ.— Με μαλώνεις κιόλας;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Για να πώ την αλήθεια, δέν σέ περιμένα πειά... (Την άγκαλιάζει άποτόμα). Τί όμορφη που είσαι!... Λαμποκοπάς όλόκληρη!... Αυτό τά μάτια, αυτό τό δέμα, αυτά τά χείλη! (Την φιλεί στο στόμα βίαια. Έκείνη κάνει να ξεφύγη τό άγριο αυτό

φιλή, μα την άρπάξει σφιχτά απ' το χέρι...)

EKEINH.— Μά άφρησε με λοιπόν!
(Με μιá δυνατή σπρωξιά, την ρίχνει στο ντεβάνι).
EKEINH.— Ω! μά έβουα τρελλός!
EKEINOS (Σαρκαστικά).— Έτσι λέει ό κόσμος. "Άς τον νά λήη!...
EKEINH.— Βάζω στοίχημα ότι είσαι μεθυσμένος.
EKEINOS.— Λιγάκι... Κάτι έτρεπε να κάνω τόση ώρα που σε περίμενα. "Ήτα λοιπόν.
EKEINH.— Τότε λοιπόν φεύγω!

(Μπαίνει μπροστά της).

EKEINOS.— Φοβάσαι;
EKEINH (Με θράσος).— Έσένα ;... Όχι δέν σε φοβάμαι!
EKEINOS.— Δέν με φοβάσαι γιατί δέν σκέπτεσαι... γιατί δέν σκέπτεσαι ότι μέρες τώρα είμαι κλεισμένος ανάμεσα στους τέσσερες αυτούς τοίχους.

EKEINH.— Πήγαινε νά πάρης άέρα, δέν σ' έμποδίζω!
EKEINOS.— Μέρες άπέλειπες ύποφρόντας δια τά μαρτύρια του κόσμου, τον πόθο, την άπελπισία, την μαγία, άπ' ό,τι άγριο και πονεμένο μπορεί να υπάρξει μέσα σ' ένα φτωχό, άντρίκιό κορμί. "Α! τί άγονία! Κυλεύσει καταγιής ουρλιάζοντας, σε τίποτε δέ βρισκεις άνακοφήση... Και οι σκέψεις γυρίζουν, γυρίζουν φλογισμένες στο μυαλό και τό έγχαλμα τό νοιούθεις κάπου εκεί κοντά σου νά φτεροκόπασάν μιá μεγάλη νιχτερίδα!... Και έξαφνα έρχεσαι!... Κρίψε τον όμορφό σου λαμό, με βάζει σε πειρασμό. Δέν ξέρω και γω τί θά μπορούσα νά κάνω!

EKEINH.— Δέ σε φοβάμαι.
EKEINOS.— Κρίψ' τον!... Θά μπορούσα νά τον φουτζώσω και με τό ένα μου χέρι.

EKEINH.— Δέν σε φοβάμαι.
EKEINOS.— Έμένα, καλά άλλά τό θάνατο!...

EKEINH.— Δέν φοβάμαι τον θάνατο! (Πλησιάζοντας τον φίλο της και άλλάζοντας τόνο φωνής). Μά και άν τον φοβόμουνα, τώρα πειά δέ θάπρεπε νά τον φοβάμαι. Βλέπω τόση άγάπη στα μάτια σου! (Τά χείλη των πάνων ένωθούσν σ' ένα φίλημα "Έξαφνα, εκείνος την σπρώχνει άπότομα, προχωρεί προς την πόρτα, την κλειδώνει και βάζει τό κλειδί στην τσέπη του). Με κλείνεις ;... ("Εκείνος δέν άπαντιά, κρατεί τό σαγόνι τον σφιγμένα). Γιατί ή θεατρικές αυτές κινήσεις ;... ("Η φωνή της έχει έλαφρά άλλοιωθή). "Η κακή αυτή εκφραση που πήρες δέν σου πάει καθόλου. Πιστεύεις ότι είσαι κακός; Ράτα την ψυχή σου και θά δης τί θά σου άπαντήσει... Θά σου πη πως πεθαίνεις άπ' την έπιθυμία νά μι' άρπάξης στην άγκαλιά σου, νά με σφίξης στην άγκαλιά σου... (Λίγων στιγμών σιωπή). Μ' άκούς άγάτη μου;

EKEINOS.— Σ' άκούω.
EKEINH.— Είνε σωστό αυτό που λέω;
EKEINOS.— Σωστό.

EKEINH.— Ξανάγεις έντελώς κύριος του έαυτού σου;
EKEINOS (Με μιá μακρονή, άχρωμη φωνή).— Έντελώς κύριος του έαυτού μου...

EKEINH (Με βεβιασμένη εδθυμία).— Θεέ μου, πώς πεινώ!
Τί λές, τοόμε;
EKEINOS.— Τρώμε...

(Σεβουδώνει μιá μπουκάλα σαμπάνια)

EKEINH (Χαϊδευτικά).— Άγάτη μου, ξανοβάξεις τό κλειδί στην πόρτα;
EKEINOS.— Όχι.
EKEINH.— Όπως θέλεις.
EKEINOS.— Φυσικά.

EKEINH.— Έφεις λοιπόν σκοπό νά με κρατήσης κι' αύθιο μαζί σ' υ;

EKEINOS.— Ίσως... Ός αύθιο και όλη την έβδομάδα.
EKEINH.— Ού τον λάισαγο! Δέ λές καλύτερα όλο τον χρόνο!...

EKEINOS.— Ξέρω και γω... Ίσως και δέκα χρόνια σάν την άλλην.

EKEINH.— Πουάν άλλη;
(Τής ρίχνει σαμπάνια στο ποτήρι της).

EKEINOS.— Πιές πρώτα και θά σου πω.
EKEINH.— Πιά πω με τό ποτήρι σου. Μά πιές έού πρώτα.
EKEINOS (Με χαμηλή φωνή).— Πίνω τί σαμπάνια αυτή στην μνήμη της!

(Πίνει και της προσφέρει τό ποτήρι του).

EKEINH.— Λοιπόν πού εινε αυτή ή άλλη;
EKEINOS.— Μιά που σύμφωισαε.

(Σιωπηλή αυτή, κυττάει κρυφά τό θολό βλέμμα του. "Έχει καταληφθεί από μιá παράξενη δυσφορία. Πιάνοντας εντελώς τό ποτήρι παρατηρεί ότι τό χέρι της τρέμει).

EKEINH.— Δέν είμαι ζηλιάρα, άγάτη μου, άλλά δέν μου μίλησε ποτέ γ' αυτήν. "Όστε

λοιπόν την κράτησε δέκα χρόνια;
EKEINOS.— Την κρατώ άκόμη.
EKEINH.— "Ήταν μήπως δέξιν έλθω έγώ;
EKEINOS.— Και έξακολουθεί νά εινε.

EKEINH (Ένευραμένη).— Θεέ μου, πός δέ μ' άρέσουν τά άινιματά!

EKEINOS.— Κανένα άινιμα. Βρίσκεται, σου λέω, άκόμα έδδ.
"Εδδ μέσα σ' αυτό τό έργαστήριο.

EKEINH.— Θά ήταν πολύ λεπτό αυτό, μά την άλήθεια, νά μάς έχεις και τις δυο έδδ... ("Η δυσφορία της αύξάνει δίχως και αυτή νά ξέρη γιατί). "Άλλά γιατί όχι; Νομίζει κανείς ότι έχει νά γνή μ' ένα λεπτό άνδρικο και έξαφνα άναλαύπτει ότι εινε ένας...

EKEINOS.— Κριτής!... (Κυττάει γύρω της άήσυχα). Μην κοιράζεσαι άδικα. Βρίσκεται εκεί... (Τής δείχνει τό δωμάτιον που τό σκεπάζουν μερικιο σκοτεινόχρωμοι μπερτιόντες).

EKEINH.— Μά τί λοιπόν, έχεις τό όνειρά μου;
EKEINOS.— Πήγαινε νά δης, εινε άπλούστατο. Πισω άπ' τοίς κ.κ.ντιές θά βρης ένα μέρος σκαμμένο στον τοίχο. Τώρα μόλις τό άνοει. Τί τά θέλεις, όταν όμορες δόξαλκρες δέν ξέρει κανείς τί νά κάνει, μπορεί ν' άνοιξη και πράματα που δέν έπρεπε ποτέ ν' άνοιχούσν...

EKEINH.— Παραμιλάς ;...
EKEINOS.— Κάθε άλλο... Είμαι στα σύγκαλά μου, όσο ποτέ άλλοτε. ("Εκείνη έχει γίνει πειληνή). Μά τί έχεις; Είσαι άρρωστη ;...

EKEINH.— "Η άνοησία σου αυτές σου φανόται πολύ άνοητες.
EKEINOS.— Καλά, άς μή μιλούμε πειά γ' αυτό... Γιατί όμορς δέν τρώς;
EKEINH.— Εύχαριστώ.

EKEINOS.— Πάρε αυτή τί φτερούγα.
EKEINH.— Σε βεβαίω πως δέν είσαι καθόλου άπειτος. Κ' ένας κλόουν που δέν εινε άστοχος, σου φέρνει δάκρια.

EKEINOS.— "Άς κλάψουμε λοιπόν. Θέλεις ένα δάκρυ σαμπάνιας;
EKEINH (Καταβάλλοντας προσπάθεια νά μίληση). Ναι... (Προσπαθεί νά πιη, άλλά τό κρύσταλλο χτυπά ανάμεσα στα δόντια της. Χωρίς νά θέλη, γυρίζει τό κεφάλι της προς τί γωνία του δωματίου.

"Έξαφνα άφήνει τό ποτήρι στο τραπέζι. "Ενα τούρτουρο τρώουν την παγωμένη. "Ανοίξε την πόρτα!... Δώσε μου τό κλειδί!... ("Εκείνος της κοιναίε τό κεφάλι του άρνητικά). Δώσε μου τό!... Θέλω νά φύγω!...

EKEINOS.— Τόσο γρήγορα;
EKEINH.— Θέλω νά φύγω!
EKEINOS.— Περίεργο! "Αφού λές ότι δέν φοβάσαι;

EKEINH.— Δέν φοβάμαι!... Θέλω μόνον νά βγω από δω μέσα! Αυτό είν' όλο...
EKEINOS.— Τά μικρά αυτά χερσάκια που τρέιουν!

EKEINH.— Συναίνουμαι τότε μεθυμένο και τοίς τρελλός!
EKEINOS.— Κλόουν, μεθυσμένος, τρελλός!... Λόγια, πάντα λόγια! Γιατί δέ δλ' αυτά; Ζούμε νά διασκεδάσουμε, νά διασκεδάσουμε με τίς καρδιές μας... Με τί δική μου καρδιά έπαιξες άρκετό καιρό. Λίγο έλιγψε νά πεθάνω! Νά τώρα που βλέπω και τί δική σου νά χτυπά πολύ γρήγορα. "Ω! τί όμορφο πράμα που εινε, Θεέ μου, μιá μικρή καρδιά που χτυπά γρήγορα...

EKEINH.— Μή με πλησιάζεις!...
EKEINOS.— Άγαπητή κυρία, άφού θά χωριστούμε γιά πάντα, άς σφραγισθί ό χωρισμός μας με μιá δυνατή άνάμνηση.

EKEINH.— Τό κλειδί!... Τό θέλω...
EKEINOS.— Πές μου τί έκανες σήμερα;
EKEINH.— Άφρησέ με νά φύγω!

EKEINOS.— Πές μου τί έ-κα-νες σή-με-ρα!
EKEINH.— Άν σου άπαντήσει, θά μ' άφήσης νά φύγω; ("Αλλάζοντας τόνο φωνής). Μά πές μου, άγάτη μου, τρελλάθηκας; Ξέσεις πολύ καλά ότι μόλις έπίστρεφα άπ' την Νορμανδία, όπου πήγα γιά κάτι οικογενειακές υποθέσεις, "Ελαβες τά τηλεγραφήματά μου, τί διάβολο! "Ερθασα στις πέντε. "Η μητέρα μου με περίμενε. Έγευμάτσα μαζί της. Στίς όχτώ την άφρησα γιά νά πάω νά ντυθώ... Δέν έβλεπα την ώρα νά σε ιδώ, έπρεπε όμως άπαρτήτως νά δώσω προηγουμένως τό παρών στην εστερία των Ντεσάν. Είνε καλή μου φίλοι, λιγάκι τυραννικοί. "Επείμαν νά τονώ ως που βοήθα μιá έβκαρία και τόσαα...

EKEINOS (σαρκαστικά).— Αυτό εινε όλο ; Τί όμορφα νύματα που λές! (Τής έχει πιάσει τό χέρι και της μιλεί κατά πρόσωπον). Πές μου και άλλα... Θέλω νά μου έπινοήσης μιá ιστορία έντελώς ψευτική, σάν αυτή που μοίπες. "Ετσι θά κερδήσουμε καιό...
EKEINH.— Νά έπινοήσω τί; Τίποτε φρικτό σάν την έξαρση των ματιών σου αυτή τί στιγμή ;... (Με ένα μίγμα άγονίας και έπαισάσωσης γεμάτης μίσος). Καλά λοιπόν, θά σου πω την ιστορία που θέλεις. Πρόό λίγων ένίγντο μια δεξίεσαι... που άλήθεια; "Α! ναί... στην πρεσβεία... στην πρεσβεία της Ίταλίας. Εκεί έτήγα και γώ

Ο διάσημος μουσικός Γιόχαν Σεβαστιανός Μπάχ

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ

ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΧΡΟΝΟ

